

12 – Piticul și trubadurul

Vârtejul a dispărut ca printr-un farmec, așa cum apăruse, dar a lăsat pe drum, la numai doi pași în fața lui Ratan, pe cineva...

- Ubru-Cu-Du-Bru! a strigat Odena.

- Chi-ar-ar-ar eu-u-u-u! a răspuns arătarea, prin patru guri deodată.

Și chiar era o arătare. Un pitic, cu nu mai mult de două șchioape mai înalt ca mine, fără nimic hidos din tălpi până la gât – adică până la cele patru gâturi! Gâturi lungi, cam de cinci ori mai lungi decât un gât obișnuit. Și fiecare purta, firește, câte un cap. Capete de bărbați în floarea vârstei: unul cu barbă, al doilea cu o mustață subțirică, al treilea cu tot părul feței bine ras, dar cu al capului lung, și atârându-i într-o coadă împletită, lungă cât gâtul, și al patrulea spân.

Capul bărbos s-a-ntins spre mine.

- Poruncește-i Shymeii să nu mai miște și să nu mai scoată nici o vorbă fără voia ta!

- Stăpână, nu..., m-a rugat Shyma, dând să-și pună și ea piciorul pe drum, lângă Ratan.

- Oprește-o! a strigat bărbosul.

Eu l-am privit nedumerită, m-am întors spre Shyma.... și m-am simțit deodată trasă de fustă – din două părți. Erau Missy și Grysh.

- Oprește-o! a miorlăit pisica.

- N-ai ce pierde! a adăugat motanul.

- ... fără voia ta! a zis pocitania Aci, cu vocea capului bărbos, iar Norev a adăugat, cu vocea Shymeii:

- ... stăpână...

- Oprește-te și taci! m-am răstit eu la Shyma.

Ea a încremenit cu un picior în aer, deasupra drumului prăfos.

- Să se îndepărteze de drum, a spus capul cu coadă. Să stea lângă intrarea în tunel.

- Du-te lângă intrare, am poruncit eu, și stai acolo, fără să te miști și fără să vorbești.

Femeia de piatră s-a întors lângă gura închisă a tunelului, încet, cu pași târșiți.

Eu m-am întors spre Patru-Capete.

- Acum îmi spui și mie de ce a trebuit să dau porunca asta?

- Da, sigur, a zis capul spân. Dar să începem cu-nceputul, avem timp.

- Ba n-avem, m-am burzului eu. Trebuie s-ajung până deseară la Palat.

- O s-ajungi, a zis el. Dacă ai puterea pe care am vrea noi s-o ai...

Noi?

- Care *noi*? Sau care *voi*? am întrebat.

- Să-ncepem cu-nceputul, a spus bărbosul. Uite, eu sunt Ubru...

- ... Cu..., a zis mustăciosul.

- ... Du..., a adăugat capul cu coadă.

- ... Bru, a-ncheiat spânul.

- Ubru-Cu-Du-Bru, am spus eu cele patru nume cap la cap. Eu sunt Sushush, pisicile sunt Grysh și...

- Știm, m-a întrerupt Ubru, și trupul celor patru capete a-ntins o mână, arătând cu degetul, pe rând, către cerceii Odenei. Unul trimite la Palat, în oglinda din Tainița Neagră, tot ce se vede în jur, iar celălalt - tot ce se-aude.

- Tainița Neagră? s-a minunat Odena, în timp ce Missy îmi sărea în brațe, parcă în căutarea unui adăpost. Eu nu știam că în Palat există o asemenea tainița - și o asemenea oglindă...

- Tu nu știi multe, a repezit-o Ubru. Așa că taci și-ascultă, poate mai afli câte ceva acum...

- Piticul ăsta n-o să fie un soț prea drăgăstos..., a șoptit Missy la urechea mea.

- Dar o să fie un soț care aude foarte bine, a spus Bru. Și care înțelege graiul mâțelor. Noi, adică eu, Ubru-Cu-Du-Bru, am deprins tainele magiei de la Loena, o farmec-făcătoare din lumea unde am fost, pe vremuri, rob și măscărici...

- Eu... a miorlăit Missy încetișor, lipindu-se de mine, eu n-am vrut să....

- Știu, pisicuțo, n-ai vrut să mă superi, a zis Cu. Și nu m-am supărat... Îmi pare rău doar fiindcă nu ți-au dat ascultare, ar fi trebuit să mergeți prin tunelul tău... Acolo nu era nici un pericol...

- Și aici e? a-ntrebat Grysh, în timp ce Missy mieuna triumfătoare.

- Da, poate... încă nu știu prea bine ce e cu Shyma, trebuie să mă lămuresc, a răspuns tot Cu. Dar haideți să ne retragem și noi spre gura tunelului, să nu mai stăm aici, în drum....

I-am poruncit lui Ratan să se urnească și ne-am așezat, cu toții, lângă statuia pisicii albe – una dintre cele două care străjuiau drumul.

- Poate am fi intrat în tunelul ei, dacă nu m-ar fi speriat urâciunile astea albastre, am spus, arătând spre Aci și Norev.

- Urâciunile, cum le zici tu, nu fac nici un rău, a zâmbit Cu. Sunt doar neastâmpărate și curioase, mereu cu poftă de hârjoană... Erau cu mine, au văzut-o pe Odena în oglindă și, când au simțit că se deschide tunelul, s-au grăbit să vină la ea.

- Și în tunelul ăsta cum au ajuns? am întrebat.

- Au simțul scurtăturilor, al scurtăturilor nevăzute, m-a lămurit Cu. Și în drumul de aici se deschid multe scurtături – cred că nu sunt găuri de vierme, nu dau în alte lumi, dar ar putea să dea în alte vremuri... De asta am venit înapoi într-un vârtej atât de urât... e cel mai puternic soi de vârtej, n-alunecă pe căi greșite...

- Și un vârtej din ăsta nu ne poate duce la Palat pe toți?

Cele patru capete mi-au surâs cu părere de rău.

- O, nu, Sushush, mi-a răspuns Du, tu trebuie să-ajungi acolo fără prea mult ajutor din partea altor puteri vrăjitorești... Fiindcă numai așa ne putem da seama dacă o să ne fie de vreun folos...

- Cum adică să vă fie de folos? m-am mirat eu, dar capul Du a continuat să vorbească, fără să mă ia în seamă.

- N-aș fi venit înapoi, te-aș fi lăsat să intri pe drum, dar m-am gândit că primejdia e poate prea mare, nu numai pentru tine, pentru toată lumea asta, a noastră... Fiindcă, pe când trăia, Shyma s-a jucat, cum s-ar zice, cu focul, și a ajuns să fie posedată... de mai multe făpturi, și rele și bune, care și-au căutat adăpost în statuie când creierul ei a început să putrezească... Era singurul loc unde se puteau duce, pentru că n-au putut veni înapoi decât părăsindu-și pentru totdeauna trupurile de pe alte tărâmuri și, dacă n-ați fi trezit-o, ar fi rămas acolo, amorțite... Acum se pare că e stăpânită de una dintre ele, dar nu pe deplin, căci, atâta vreme cât nu-și amintește cine a fost pe când era din carne, statuia nu face nimic fără voia ta, Sushush, pentru că tu ai trezit-o... Însă făptura care o stăpânește din interior te poate amăgi, așa cum te-a făcut să intri în tunelul ăsta și să deschizi drumul... Iar eu mă tem că e făptura rea, adică nardul, fiindcă altminteri te-ar fi lăsat să pleci prin tunelul pisicii...

- Nardul...? a zis Odena. Păi eu am auzit de narzi...

- Și eu, a spus statuia Ghebosului. Pe când trăiam, bătrânii din sat spuneau că narzii sunt niște umbre...

- Da, așa e, a încuviințat Ubru, am să vă povestesc, o să vă lămuresc cum stau lucrurile... Dar, până una alta, fiindcă tot mi-am adus aminte că statuile din cimitirul ăsta pot fi posedate și fiindcă Aci și Norev pot intra cu trup cu tot în piatră... Da, da, a continuat, după ce a chibzuit o vreme scărpinându-se în barbă, cred că ar putea intra

în statuile pisicilor și ar putea pune pe fugă sătenii din cimitir, ca să plecați nestingheriți prin tunelul lui Missy... Iar eu aș încerca, între timp, să aflu cine o conduce, din interior, pe Shyma... Binele, sau Răul?

- Da, da, să plecăm prin tunelul meu! s-a bucurat pisica.

Piticul și-a fluturat o mână către Aci și Norev, care s-au apropiat, supuse. El și-a pus câte o palmă pe fruntea fiecăreia.

- Așa le dă porunci, mi-a șoptit Odena. Poate pătrunde în gândurile lor...

Pocitaniiile albastre au început să râdă și să țopăie, încântate. Aci s-a lipit de statuia pisicii albe, și-a frecat obrazul de ea și... s-a făcut nevăzută. Iar pisica a clipit imediat din ochi și s-a arcuit, ca după un somn lung...

Norev și-a frecat obrazul de cealaltă pisică și... a început să plângă.

- Hopa! a exclamat Bru. Se pare că locul e ocupat... De altcineva care poate intra cu trup cu tot în piatră... Și cred că știu de cine... Îmi amintesc că afurisitul ăla a venit să se uite împreună cu mine în oglinda din Tainița Neagră și că a dispărut apoi... Credeam că s-a dus să tragă un pui de somn.... și probabil că trage *acolo* un pui de somn...

Patru Capete s-a repezit la statuia pisicii roșcate și lovit-o cu încheietura unui deget, ca și cum ar fi ciocănit la o ușă, bombănind, pe rând, din cele patru guri:

- Cine doarme...

- ...se trezește...,

- ...afară...

- ...se năpustește...

S-a auzit un mieunat prelung, supărat, de mătă călcată pe coadă, gura statuii s-a deschis larg și din ea a țâșnit o pisică în carne și oase. O pisică albă cu negru, care semăna destul de bine cu Missy...

Norev a râs, a frecat din nou de statuie și a dispărut în interiorul ei, însuflețind-o.

- Luck! a exclamat Odena, cu ochi la pisica nou venită. Luck, motanul-trubadur!

Luck s-a grăbit să se alinte de fusta ei albă și i-a răspuns miorlăind melodios:

- Chiar el, frumoasă vrăjitoare, cu strune dulci în loc de gheare...

- Pya o să facă foc și pară dacă o să-i spun unde te-ai ascuns! a mârâit Ubru. Ce-ai căutat acolo?

Motanul s-a lipit mai tare de fusta Odenei.

- O, vai, și eu să știu aș vrea... A fost un vis... de catifea...

- De ce vorbești în versuri? l-a întrebat Grysh.

- Eu asta știu și asta fac. Când nu vorbesc în versuri, tac...

- Ce frumos, ce frumos, a mieunat Missy. Dar, adăugat apoi, nedumerită, unde se duc mâțele alea de piatră?

Cele două statui de pisici se îndepărtau, alene, pe drumul dintre copaci.

- Caută cea mai bună scurtătură... ca să-i sperie cel mai tare pe săteni când se vor ivi, ca din pământ... Trebuie să-i pună pe toți pe fugă, ca să rămână cimitirul pustiu și să vă puteți întoarce în tunelul lui Missy. E de ajuns că v-a văzut Rotta, nu trebuie să vă mai vadă și alții... Și, mai ales, nu trebuie să dați ochii cu Ylla... pe care nu e prea ușor s-o pui pe fugă... De fapt nu știm cine e Ylla, de partea cui e, câtă putere are... dar suntem siguri că, trăind în casa ei, ai deprins și o parte dintre puterile ei, Sushush... Ai învățat câte ceva din fiecare vorbă rea, din fiecare palmă.... Nu știm prea bine nici de partea cui e Sheeda, dar se pare că tu îi ești dragă... Oricum ar fi, fetițo, dacă cimitirul nu se golește, trebuie să-ți încerci norocul pe drumul ăsta... sau să renunți. Însă nu te-aș sfătui să te întorci la Ylla... Mergi la Palat sau pleci în lumea largă...

- Merg la Palat, am spus eu. După ce îmi povestești despre narzi.

- Da să nu fie o poveste prea lungă, s-a amestecat Grysh. Am pierdut deja atât de mult timp, zău așa...

- Narzii sunt umbrele Morții... ascunse sub umbrele Porții, a mieunat solemn Luck.

URMEAȘĂ EPISODUL 13